По конфіскаті — другий наклад.

Ч. 55 (10.438). Львів, четвер 12. березня 1925 Поштову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.

Конто почт. щад. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло" Львів.

Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передпол.

Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунія 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 СОТ.

Свобода ділання.

В попередніх статтях, а особливо в двох останніх: „Ключ склепіння Европи" і „Рекомпенсата" зясували ми світла і тіни нового гарантійного пакту з погляду загального і з погляду наших національно-політичних інтересів. Це вдалося нам лише настільки, на скільки в сучасних умовах істнує свобода слова. Ясно, що пута цензури не дають спромоги розглядати актуальні політичні питання під кутом всебічної предметовости.

Ця попереджуюча замітка є конечна, щоби нашим читачам пригадати положення української преси та настроїти їх на вибачливий тон, коли в наших статтях приходиться щонебудь не викінчувати у висновках або й трапиться нераз менше зручний вислів чи фраза.

На основі останніх звісток гарантійний пакт входить у фазу позитивної дискусії, яка завершиться реалізацією пакту в осени цр. Парижська конференція між Чемберленом і Еріо приняла в основу формулу Бальфура: пакт пяти держав: Англії, Франції, Бельгії, Італії й Німеччини. Таким чином формула Чемберлена про пакт трьох держав: Англії, Франції і Бельгії перестала бути актуальною. Еріо висловив побажання, щоби до пакту втягнути також Польщу й Чехословаччину. Ця пропозиція стрічається з перепонами з боку Англії. Англійська преса зазначує відкрито, що англійський уряд не буде робити Німеччині перепон щодо зміни східних границь, навпаки буде помагати Німеччині в заходах знести данцігський коридор і ревіндикувати Сілезію. Англійська опінія зовсім не дбає про ґарантії для Польщі. У Франції багато говориться про непохитне збереження версайського трактату, а в суті річи і французькі політики і французька преса не знає, на котру ногу ступити. Франція бажалаб і невинність зберегти і капітал здобути. Великий заколот викликав у Парижі мін. Скшиньскі, який без обиняків звернувся до Еріо й Чемберлена зі запитом, чи західні держави приготовлюються до видачі уповажнення до нових поділів Польщі.

Як далеко зайшли справи у відношенні до гарантійного пакту і німецьких пропозицій, видно хоч би з того, що відомий польонофіл Бертлємі, віцепрезидент комісії закордонних справ французького парляменту, взиває Поляків до десператського виступу, кличе їх бити у дзвін тріворги.

„Години, які тепер переживаємо, — каже він — є для Польщі найтяжчі з усіх чорних годин, які вона пережила від хвилі завішення зброї. Спираючись на прихильність Англії, Німеччина блискає в очі своїх західних сусідів перспективою миру на довгі літа. Та те, що пропонує Німеччина, торкається виключно західних сусідів. А тими пропозиціями Німеччина бажалаб вимусити на них заступлення первісного підпису, який вона умістила під диктатом Версалю, иншим добровільним, спонтанічним, а тому й подвійно цінним. Та той новий підпис торкався би лише західних границь, т. зн. що Німеччина хотіла би, щоби через той акт признано її свободу ділання в східній Европі".

Свобода ділання Німеччини в східній Европі — це значить ніщо инше, як „Drang nach Osten". Та цей напір на схід зовсім инакше представлявся перед війною, а инакше представляється по війні. Ані на один мент не смієно забувати, що конфіґурація східної Европи — на схід від Німеччини є тепер дещо инша, як була перед війною. Наступили деякі факти, з якими слід рахуватися, їх оцінювати і робити відповідні висновки. А саме мусимо рахуватися з фактом істнування нових держав, а в першу чергу з фактом істнування Польщі. Німецьке „Drang nach Osten" викликує однородний польський напір на схід. Заспокоєння німецьких бажань означує ніщо иншого, тільки увільнення польських сил, які є привязані до західних кордонів та повернення їх здвоєного розгону на схід. А це значить, що інтереси німецької нації не є нашими інтересами.

По старій привичці ми привикли думати, що те, що роблять Німці, є добре, корисне, додатне посередно також і для нас. Пора усвідомити собі, що так не є, що є різкі розбіжности між нашими й німецькими інтересами. Не значить це, щоби ми проповідували ґерманофобство, одначе нема підкладу для того, щоби захоплюватися кожним політичним кроком Німеччини. Відомий акт двох цісарів з 5. листопада 1916 р. є того найкращим доказом. Проголошення буферового Польського Королівства без західних польських провінцій потягнуло за собою відокремлення Галичини, себ-то створило підготовчу базу для пізнійшого обєднання відокремленої Галичини з тим королівством. Иншими словами: Галичина мусіла поплатитися за Познанщину й Поморя, що лишалися при Німеччині. А тоді німецька Імперія стояла на висотах своєї сили і воєнної слави, а Польща була тільки слабким зав'язком польської державности. Тепер же ролі змінені. Польща є помітною державою, а Німеччина значно ослаблена. І колиб Німеччині повелося здійснити свої бажання на польськім західнім кордоні, то тим самим заставилаб Польщу всею силою налягти на свої східні кордони. Ми вже ілюстрували цифрами, як Поляки вспіли на протязі розмірно короткого часу змінити майже рівне щодо числа німецького й польського населення Поморя (559.000 Поляків і 479.000 Німців) на польську країну з 80·4 прц. польського населення (755 000 Поляків і 184.000 Німців). Це звязання Поляків західними „кресами" спиняє їх від здвоєного натиску на українські національні землі на сході. Оскільки збільшена буде кольонізація польським елементом західних „кресів", оскільки меншою, слабшою буде вона на сході. Свобода ділання Німців на сході, осягнення ними мирним шляхом Поморя й Сілезії є одночасно свободою ділання Поляків на українській національній території.

Так виглядає справа без рожевих окулярів. Правда, може бути й инший modus procedendi. Ревізія західних границь Польщі може потягнути за собою також ревізію схід. кордонів, себ-то може започаткувати процес, якому улягла Польща під кінець XVIII. ст. Та такий процес міг би розпочатися тільки при істнуванні цілкого німецько-радянського союзу, при співділанні Німеччини й СРСР. Одначе на те не заноситься. Навпаки, свобода ділання, яку Англія хоче дати Німеччині, є поставлена в залежність від приєднання Німеччини до західного бльоку, від розриву з СРСР. і від приступлення німецької держави до протирадянського бльоку. А в цьому, протирадянському обєднанні поруч Німеччини найшлась би й Польща, після перенесеного болю, завданого втратою деяких західних провінцій. А тоді весь той мезалянс відбувся би нашим коштом.

Ось причини, які спонукують нас так, а не инакше дивитися на найновіші події, що ворушать европейський політичний світ.

Теоретично можна допустити ще й третій вихід, а саме повний поворот до процесу з кінця XVIII. ст. Та такий процес ледви чи міг би відбутися у звязку з гарантійним пактом. Та якби він не відбувся, то все таки мусять у нас вигинути сумніви щодо доцільности такого процесу з огляду на наші національно-політичні інтереси. Бо тоді головна маса польського народу разом з нами найдеться в одній політичній організації, єднаючись з Росіянами проти нас, наших інтересів і наших змагань.

В наших інтересах є істнування польської держави

— згідно з енунціяцією Вільсона — та прикріплення головної польської маси до західного оборонного валу.

Ф. Ф.

Ревізія трактатів 1919 р. і західно-українські землі.

II.

Польський настрій. — Траґічна новина. — Не маємо закордонної репрезентації. — Париський Андрусів? — Ціна торгу. — Не СРСР., а Росія. — Що на це Харків?

Париж, 6. березня 1925.

У проєктах Німеччини про ґарантії кордонів не було ні одного слова про східні кордони, ніби слова Фрідриха II.: „все, що на Схід від Одри — завжди повинно бути під контролею німецького багнету" живучі й досі. Можемо уявити собі настрій Поляків, якого слабий відгук ви чули в промові Скшиньского. А якби можна було Вам подати всі аргументи Поляків! Чого тут тільки не було! І закиди на адресу французької демократії, що вона йде шляхом Людвика XV. і ламентації, що англійський консервативний уряд дивиться байдуже на небезпеку Польщі, ніби-то нічого не змінилося з часів Георга III., який на благаючі заклики останнього польського короля Понятовского радив йому звернутись до Господа Бога.

Публична опінія у Парижі захвилювалась: у новому німецькому проєкті є питання про східні кордони (коли данціґського „коридора"), над яким мають дискутувати. Тому Польщі обіцяли —

— міжнародню ґарантію рижського мира, або Лігою Націй або англьо-франко-німецьким пактом. Оця звістка, яку імовірно Ваш часопис видрукує перший і яку Ваш кореспон-

Red. czas. „Diło" we Lwowie. Pr. 156/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prasowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Diło" Nr. 53 (10.433) z dnia 6. III. 1925. w artykułach pod tytułem 1) „Strach za wtratu opiky" zdanie między słowami: ewropejśkyj myr... a: Widkładaty u, w tymże artykule ustęp między słowami: suproty Anglii... a: do końca artykułu. 2) „Braterśki pocziwannia" ustęp między słowami: A. Liwićkych i tow... a: Drubym etapom buła, w tymże artykule ustęp między słowami: Obicianka-cacianka... a: i pepeśiwci, w tymże artykule ustęp po słowach: je newyczerpujucza... do końca artykułu. 3) „Narodnia organizacia m. Lwowa" a) napis pod tytułem: do słów: Narodnia Organizacja, b) ustęp między słowami: uriadom Konkordat... a: widdaje ukrainsko-żal. c) ustęp między słowami: w teperiśniomu zmisti... a: II. Narodnia organizacja, d) ustęp między słowami: i zarobko... a: spryczynyły straszno zawiera znamiona ad 1) 2) 3) zbrodni z § 65 a) ad 3) c) zbrodni z § 65 b) ustawy karnej uznał dokonaną w dniu 5. berezola 1925 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów dnia 6. marca 1925 r.

(Підпис нечиткий).

Red. czas. „Diło" Pr. 159/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny jak Trybunał prasowy we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Diło" Nr. 51 (10.434) z dnia 7. marca 1925 r. w artykułach pod tytułem: 1) „Newbłahana konecznist" ustęp między słowami: tilky zabaina... a: Newbłahana konecznist, w tymże artykule ustęp po słowach: uspisznym likom... do końca artykułu. 2) „Komintern i UKP." ustęp między słowami: ukrainśkymy masamy... a: 2 z samoho poczatku zawiera znamiona ad 1) i 2) zbrodni z § 65a) u. k., uznał dokonaną 6. III. 1925 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 18. XII. 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów, dnia 7. marca 1925 r.

(Підпис нечиткий)

...дент має з високо-компетентного джерела, не повинна бути новиною для тих, що уважно перечитали кілька наших листів у „Ділі" літом минулого року, хоч як рука прокуратора пройшлась по них.

Европейське замирення і офіціяльний голос Анґлії.

Хто знає холодну стриманість Анґлійців, не міг сподіятись, що анґл. міністр закорд. справ, Чемберлен, дозволить собі у програмовій промові у парляменті на порив щирости, який розяснить тривожні сумніви щодо справжнього становища Анґлії супроти нових проєктів мирної забезпеки. Він повторив з натиском ліричні слова льорда Грея, що „забезпека є головним ключем" усіх проблєм, важливійшим ніж справа воєнних репарацій і тимчасових окупацій. Але поза тим — ніяких реальних заяв. Анґлія не може стояти осторонь европейської політики, не має права покидати Франції; не повинна сумніватися в добрій волі Німеччини, яка з власної ініціятиви і для власного добра звертається з новим проєктом взаємних ґарантій.

І Чемберлен і льорд Грей підкреслювали факт, що вся Европа, великі та малі народи, живе в стані постійних побоювань, витворених Версайським договором. Тому треба ставитись прихильно до кожної спроби, щоби цей непевний стан направити. Не треба заздалегідь передбачувати можливости конфліктів між Німеччиною і Польщею, а слід сподіватись, що їх можна буде оминути. Чемберлен покликувався на реальні здобутки у фінансовій політиці Польщі, вказуючи, що Польща повинна мати теж зрозуміння для реальних інтересів, що загрожують у майбутности її власному мирові.

„Таймс" у вступній статті з дн. 6. ц. м. п. з. „The master key" так зясовує анґл. становище:

„З огляду на ці нові перспективи, менші справи, що хвилювали недавно західно-европейську опінію, відпадають. Як уже сказав льорд Ґрей, публична анґл. опінія мусить признати, що єдиною підмогою, яку вона може дати европейській ситуації, є рішуча пропозиція щодо евр. забезпеки, в якій Анґлія візьме участь, і що без цього всі дискусії про Рейнську окупацію, німецьке роззброєння і міжнародні довги є лише втратою часу... Найважнійшим фактом є те, що зроблено вилім у старих, безнадійних поглядах на европ. забезпеку і що анґл. уряд дуже розумно рішився, — як це виходить з промови Чемберлєна, — використати вповні ці нові і більше надійні перспективи".

Виміна думок уже почалась. Тепер прийде черга на виміну зобовязань та інтересів.

Хто досі не прислав ще коляди на „Рідну Школу" — зробить це негайно, бо инакше не буде поміщений у виказі коляди на „Рідну Школу", який Головна Управа УПТ-ва на днях складає по громадам і повітам і оголосить у часописах. — Секція „Рідна Школа" УПТ-ва. Ринок 10. II. пов.

Існує нині в Европі лише одна сила, що могла би сказати у цій справі своє слово: це Союз Рад. Республик, в якого склад входить українська держава. Але кружляють чутки — і не з другорядних джерел, в які не хочемо вірити — що СРСР. **готов приєднатись** до цієї ґарантії і знову вже на европейському ґрунті прийняти рижський мир. Одним словом: Андрусів у Парижі стократ гірший від московського Андрусова, бо бодай після тамтого Ордин міг переконувати Европу, що „вона не брала участи у зломанні московським царем присяги щодо союзу з козацькою нацією й захистом її земель з боку Польщі".

За це СРСР. мав би нарешті дістати таку бажану для нього позичку від европейських капіталістів. Відомо, що в центрі СРСР. панує нині ідеольоґія Ордин-Нащокіна та Шереметєва: „жити нам з Вами (Поляками) в згоді, а Черкасів краще розділити поміж собою і не сваритись через них". Чічерін скрізь в Европі заявляє про недоторканість рижського миру, а Раковський за ним повторив це саме в Харкові. Красін — совітський Сесіль Родс — з мріями про російський економічний імперіялізм повторяє у Парижі про Росію, а не про Союз. До речі. Цими днями вийшов на франц. мові орган амбасади „France-Russie". У посольстві є деякі панки, яких на Радянській Україні слушно зовуть „русотяпами" і які не хотіли спочатку приймати на українській мові анкети. Це дало привід одному українському репатріянтові написати відповідного листа п. Авсемові, ґенер. консулеві. Справедливість каже зазначити, що у відповідь на це Авсем наліслав офіціяльного листа, де було зазначено, що українська мова є рівнорядною з російською і тому урядовці повинні вислухувати та приймати заяви по українському. З цього часу дійсно нема більше перешкод щодо мови.

Може заміна терміну „Союз" на „Росія" — і приємна деяким Французам (мовляв: не з большевиками маємо діло, а з Росією). Зрозуміло, що Мілюков і *Cie* захоплені цим, — але що гадає про це Харків? Чому мовчить Український Радянський уряд

Чи вся його українськість потрібна йому лише для пропаґанди? Чому на зїзді *ВУЦІКА* нічого не чули ми про Україну? Чи Українцям, що беруть участь в уряді, байдужі всі ці справи?

І. Борщак.

Пояснення польського міністра.

До відома Українській Парляментарній Репрезентації.

В червні 1924 р. вніс посол Підгірський інтерпеляцію до міністра внутрішніх справ щодо постійних заборон з боку львівської дирекції поліції публичних зборів, які в 1923 і в першій половині 1924 скликувала Народня Організація Українців міста Львова в справах українського шкільництва. По семи місяцях, себто 30. січня ц. р., міністер внутрішніх справ до чч. N. Pr. 19005 і N. Pr. 19014 мав вкінці „zaszczyt" переслати інтерпелянтам ось яке вияснення:

Заборона зборів, скликуваних через п. Ліщинського, послідувала головно з огляду на особу скликуючого. Львівська поліція не обмежує права про збори у відношенню до українського населення. Зокрема в 1923 р. відбулося у Львові 13 „ruskich (ukraińskich)" більших публичних зборів, скликуваних організаціями чи то українськими діячами в політичних, суспільних, економічних і національних справах. В першій половині 1924 р. відбулося 16 публичних зборів без перешкоди з боку властей. Крім цього відбулося дуже багато менших зборів, як публичних так і довірочних, без перешкоди з боку властей, а також відбувалися партійні зїзди мужів довіря, і т. д. Як в р. 1923 так і в 1924 р. відбуваються часті довірочні збори партійні, політичні наради і т. и. Неправдою є, що поліція обсаджувала будинок ім. Лисенка і забороняла доступ до середини особам, що не мали нічого спільного з вічем. Театральна вистава 30. III. 1924 розпочалася при великім здвизі публики вже о год. 15. Віча, попередньо скликувані п. Ліщинським у Львові, були постійно розвязувані, бо їх перебіг входив у конфлікт з постановами карного закона. Ліщинський ніколи попередньо — як помилково твердять інтерпелянти — жадного урядового листування в українській мові не одержував і т. и.

Так говорив пан міністр, а всі польські посли кивали потакуючо головами і з обуренням гляділи на інтерпелянтів.

М. ВОЗНЯК.

2)

Шевченко й княжна Репніна.

Про склад яготинського товариства оповів у своїх Записках Петро Селецький, високий урядник при київськім генерал-губернаторстві й вкінці віцеґубернатор і провідник київської шляхти. Він саме гостював у Яготині на Різдвяні свята 1843 (по новому стилю 1844 р.). Два дні провів він на цікавій і повчаючій розмові зо старим князем, бо не було нової хоч трохи замітної книги, котрої-б князь не перечитав. Князь любив згадувати й старовину, одначе ні слова про несправедливости, що їх жертвою він упав.

Але для оцих рядків найцікавійше те, що згадав Петро Селецький у своїх Записках про княжну Варвару й Шевченка. Першу змалював він симпатичними рисами: княжна Варвара Миколаївна, енерґійна, легко загониста дівчина зрілих років, худа, тоненька, з великими, живими очима, не могла скривати свого обурення на невдячність за заслуги її батька. Вибухала, як порох, при найменшім натяку на справи минулого, але добра, дотепна, мила й люба, вона була провидінням бідних і нещасливих, роздаючи те, що в неї було, й ставлячися як найтепліше до всіх, що вдавалися до неї по поміч і раду".

А про Шевченка написав Селецький таке в своїх споминах: „Проживав хвилево в Яготині в однім із численних фліґелів Шевченко, маляр по професії й поет із покликання. Середнього росту, широкоплечий, сильної та здорової будови тіла, рябий, з мутними карими недурними очима, кирпатий, незґрабний, незчесаний, невмитий, більше ніж недбало одягнений — ось зверхній вигляд Тараса Шевченка, далеко не гарний. Як маляр він мало відомий; малював досить зрідно; як поет був замітний чистотою української мови, плавним, мірним віршем гомінкими строфами, задушевним почуванням, мягкою сердешністю; його Кобзарь, зокрема його Катерина може уважатися одним із найкращих творів у цім роді. Одначе в Гайдамаках Шевченкові бракувало святого вогню виявлення пристрасти, широкої кисти, захоплюючої акції, що характеризують історичну драму. Яко людина..., але de mortuis aut bene, aut nihil (про мертвих або добре або нічого), особливо беручи під увагу тяжку долю, що спіткала нещасливого поета. Старі князі і княгиня відходили зараз після вечірнього чаю до своїх кімнат; ми зіставшися з молодими Репніними, з княжною, приневолювали Шевченка читати Катерину й невидані його вірші; розходилися ранком. До мене звичайно приходив Фішер і Шевченко, базікали до пізньої ночі... Шевченко говорив про своє минуле й, здавалося, цілком був задоволений теперішнім".

Селецький грав кілька разів на фортепяні в Яготині і його музика дуже подобалася. Княжна Варвара предложила йому написати оперу, лібретто взявся уложити Шевченко; а сюжетом вибрали Мазепу з огляду на багатство його драматизму й різнородність елементу: українського, московського, шведського й польського. Одначе не могли погодитися в справі оброблення драми й щодо мови. Крім Селецького всі стояли по боці Мазепи й бажали змалювати його борцем за волю в боротьбі з деспотизмом Петра. Селецький не бачив у Мазепі нічого геройчного, а в порі про царя Петра навіть вирвалося йому слово „зрадник", наслідком чого мало що не посварилися. Княжна Варвара й Шевченко були за тим, щоб лібретто написати по українськи, а Селецький був противної думки й переконував, що Шевченко знає настільки російську мову, що добре напише лібретто по російськи. На спорах за ідею й мову опери й покінчилася справа, до порозуміння не прийшло, — всі зісталися при своїх думках*).

Якого півроку швидче від Селецького познайомився з Шевченком Олександер Афанасєв-Чужбинський, що також написав Спомини про Шевченка. Їх зазнайомлення мало місце в дідичкі Мосівки Тетяни Вільхівської. „Кінчився червень — оповів Афанасєв-Чужбинський. На Петра й Павла в однім старовиннім домі у Т. Г. Вільхівської зїзджалися дідичі не тільки з полтавської, але й з чернигівської і навіть із київської ґубернії, і свято тягнулося кілька днів. Цей дім був останнім у своїм роді; його восьмидесятилітня господиня явище так само неможливе в теперішнім часі, й тому читач не нарікатиме, коли я змалюю злегка життя знаменитої колись Мосівки. 12 січня день іменин господині й 29 червня, здається, день іменин покійного Вільхівського, святкувалися з наймождивішою гучністю; і в цих днях збиралося в Мосівці до 200 осіб, що з них деякі пани приїздили в кількох повозах у товаристві численної челяди. Все це треба було розмістити й прохарчувати. В останнім часі господиня була сливе сліпа; пристрастно охоча до карт, вона вже не могла грати сама й тільки просиджувала далеко за північ при грачах, милуючи свій слух присмними окликами при грі й тішучися якою небудь пригодою. Старенька мало вже й памятала, знаючи тільки найближчих гостей, а про більшу частину відвідувачів, особливо з молоді, ніколи й не чула; вона не займалася нічим і прийняття гостей належало до обовязку економки й шафара. В останніх поважніші люде користувалися ще увагою по традиції, але мимомади мусіли розміщуватися відповідно до власного розуміння й ранками бігати до буфету добувати з бою шклянку чаю або кави.

(Продовження буде.)

*) Кіевская Старина, т. IX., стор. 618—22. Саме на сторінках „Кіевской Старины" за 1884 р. друкувалися „Записки Петра Дмитріевича Селецкого", що й вийшли в 1884 р. також окремою відбиткою.

віча скликував не Іван Ліщинський, але Народня Організація Українців міста Львова по своїй суті організація легальної української народньої трудової партії на місто Львів, в імени якої підписували зголошення про віче п. І. Ліщинський — як голова, пп. д-р А. Марітчак, д-р Ст. Біляк, як заст. голови і Ст. Галан, як секретар. Як вічевих референтів подавано в зголошеннях пп. д-ра Ст. Біляка, Ст. Галана і ин.

Львів. дир. поліції відмовляла дозволу на уладження публичних зборів не лише Народ. Організації, але взагалі всім Українцям міста Львова. Доказом цього послужить ось який факт:

З кінцем червня 1924 р. комітет батьків шкільної молоді з п. д-ром І. Волошином, адвокатом у Львові за чолі, зголосив в дир. поліції постанову скликати на день 6. липня публичні збори в салі Народнього Дому; на порядку дня був реферат про стан українського шкільництва. Львівська дирекція поліції резолюцією з д. 4. липня 1924 до ч. 3341|24 пр. повідомила (по польськи) голову комітету п. д-ра І. Волошина, що забороняє відбути віче тому, що воно загрожувало би порядкові і публичному спокоєві!

Майже всі довірочні збори, скликувані за запрошеннями на основі § 2., про які тільки довідалася льв. дир. поліції, не відбулися до кінця, бо поліція збори розганяла, а бували випадки, що скликуючого збори за запрошеннями мучено кількагодинним протоколом. У своїй ревности в розвязуванню зборів загналася львів. дир. поліції навіть так далеко, що в дні 12. жовтня 1924. р. розігнала урядову конференцію батьків і опікунів молоді, яку скликала в шкільному будинку перед пол. дирекція філії державної академічної гімназії під проводом ultra „льояльного" директора тої гімназії п. Наливайка і в порозумінню з льв. шкільн. кураторією. На дневному порядку тої конференції був реферат професора тоїж гімназії на тему: „Опіка над учениками поза школою і справа контакту між школою а домом", —

Коли в театральній салі муз. Т-ва Лисенка у Львові мало відбутися віче, то поліція заборонила вступ не лише до салі, але й до цілого будинку, так, що не міг туди пробратися ніхто, хто мав який небудь звязок з театром, хотів купити білєт або т. п. Ділялося це навіть тоді, коли скликуючі віча, одержавши устну заборону, письмено на 24 години відкликували заповіджені збори. Дружина українського театру дир. п. Стадника і управитель дому ім. Лисенка радник п. Дрималик могли би оповісти багато цікавого про часту облогу цього будинку. Театральна вистава 30. III. 1923, на котру зокрема покликується п. міністр, числом публики зовсім недописала лише з причини поліційної облоги будинку. Що львів. поліція не церемониться з українською публикою, вистане за доказ її поведінка підчас розвязування названої вже урядової шкільної конференції. Ні нащо здалися перєвазії провідника конференції, що як директор гімназії, в льокалі якої ця конференція відбувалася, брав за цю нараду з родичами і опікунами його учеників повну відповідальність. Комісар поліції (мабуть Конарскі), порозумівшися телефонічно з дир. поліції, розігнав конференцію, а від виходячих учасників конференції поручив жадати легітимації. Це була така компромітація поліції, що дійсно сама дирекція пол. вважала себе примушеною згодом, post festum, „перепросити" п. Наливайка. Це була муштарда по обіді. Нар. Організація Українців м. Львова зголосила в льв. дир. поліції в 1923 кілька (до 10), а в 1924 р. вісімнайцять публичних зборів зі шкільними рефератами — та ані один раз не одержала дозволу на відбуття віча (публичних зборів). Через якийсь час подавала дир. поліції як причину заборони: „і з а к а з у є   в і д б у т т я   т и х   з б о р і в,   п о з а я к   з а г р о ж у в а л о б   в о н о   (в і ч е)   п у б л и ч н о м у   п о р я д к о в і   і   с п о к о є в і". (Резолюція льв. дир. поліції видана в українській мові і письмі з дати 1. IX. 1923 р. ч. 3983|23 пр.). Пізнійше почала дир. поліції подавати як причину заборони: „і   з а к а з у є   в і д б у т т я   т и х   з б о р і в,   п о з а я к   д о т е п е р і ш н я   д і я л ь н і с т ь   о с о б и   у л а ш т о в у ю ч о г о   з б о р и   о б о с н о в у є   п р и п у щ е н н я,   (!),   щ о   п е р е б і г   з б о р і в   з а г р о ж у в а в   б и   п о р я д к о в і   і   п у б л и ч н о м у   с п о к о є в і". (Резолюція льв. дир. поліції видана в українській мові і письмі з дати 15. IX 1923 ч. 4104|23 пр.).

Що правда, Ліщинський проводив на пятох посольських вічах у Львові, з котрих одно розвязав делегат львів. поліції, але це розвязання мало місце в часі інтерпеляцій вічевиків до сенатора, коли фактично провід віча спочивав в руках сенатора п. Черкавського, а Ліщинський, що проводив лише в часі промови сенатора, робив особисто записки для Парлям. Репрез. Відома річ, що за перебіг посольського віча відповідає скликуючий його посол.

Льв. дир. поліції через довший час доручувала Народній Організації Українців м. Львова до рук голови Івана Ліщинського всі урядові письма лише в українській мові і письмі, як нпр. названі вже резолюції про відмову дозволу на віча з дати 1. IX 1923 ч. 3983|23 пр. і з дати 15. IX 1923 ч. 4104|23 пр. Навіть адреса на ковертах подавана була в українській мові нпр. до ч. 3983|23 пр. Адреса звучала: „До Заряду Народньої Організації Українців Трудової Партії у Львові до рук Пана Івана Ліщинського". Щойно в початком 1924 р. почала дир. поліції виставляти Народній Організації резолюції про заборону зборів і н. письма в польській мові. Голова Народньої Організації не принимав польських листів зокрема тих, що були відповіддю на українські зголошення. Це, мабуть, і спричинило кількаразове примусове спровадження його на дирекцію поліції і дворазове доймаюче покарання високою грошевою гривною.

І. Ліщинський.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Маркс през. мін.

Сойм пруський вибрав президента міністрів. Маркс одержав 222 гол. на 443, отже вибраний президентом.

Участь Німеччини в С. Народів.

Справоздавець „Дейли Телеграфа" звідомляє, що Франція старатиметься з усіх сил, щоби Німеччина вступила до С. Народів. Швеція одержала реферат у справі приступлення Німеччини до С. Народів. Секретар Чемберлена заявив журналістам, що Англія лише тоді згодиться на гарантійний договір пятьох (включно з Німеччиною), коли Німеччина предложить просьбу про прийняття до С. Народів. На нім. меморіял часть членів Ради С. Н. хоче відповісти так, щоби Німеччині вможливити конкретне зголошення на червневій сесії Ради Союза внесення про прийняття до Союза. Коли цей погляд удержиться, Німеччину у вересні приймуть до С. Народів.

Союз Народів.

Іманс і шведський предст. Унден прибули до Женеви 10. березня. Чемберлен конферував кілька разів з Бріяном. Взагалі вижидають, що скаже в четвер Чемберлен у справі протоколу. Сподіються, що буде поміркований щодо протоколу. Бельгійські кола не скривають, що Бельгія вдоволиться німецькою гарантією замісць англійської. 10. березня мали довірочні розмови Чемберлен, Бріян, Іманс, сір Дрімон і ин. члени Ради Союза на тему жен. протоколу і відповіди Німеччині на її меморіял в справі участи в С. Н.

Справа нац. меншостей на С. Народів.

9-го було довірочне засідання комісії трьох С. Народів для справ національних меншостей. У засіданні взяли участь: Чемберлен, Хіонес де Леон і Бенеш.

Сен. Бора про ґарант. договір.

„Юнайтед Прес" звідомляє, що сен. Бора, предс. комісії амер. сенату для загр. справ, заявив, що ґарант. договір торкається європейських справ, до яких Америка не думає мішатися.

Мобілізація в Туреччині.

Турецькі військові власти зарядили мобілізацію річн. 1920—25.

Бої в Курдистані.

Два відділи курдійських повстанців заатакували Джарбекір і ввійшли до передмість його. Їх відперли зі стратами.

Представник СРСР. у Японії.

Повновласним представником СРСР. у Японії іменований Віґдор Копп.

„Цайт" про ґар. пакт.

„Ді Цайт" (орган Штреземана) цитуючи польські голоси про гар. пакт, пише: Поляки, як відомо, великого темпераменту. Видно, як дуже зденервувалася Варшава цією справою. Відносини на Сході витворені на односторонній і тенденційній основі. Треба їх скореґувати.

БЛЮЗИ
ДО КОСТЮМІВ
КАСАКИ
Станислава Вронського Сини
Львів, пл. Марійська ч. 10.

15 с. м. здержується висилку часопису тим Вп. Передплатникам, що залягають з передплатою за біжучий місяць. Передплата на біжучий місяць 4·20 зол.

По широкому світі.

Кулідж робить заходи для скликання в найближчому часі міжнародньої конференції в справі відновлення золотої валюти в цілому світі.

Німецькі соціял-демократи виставили від своєї партії кандидата на президента в особі бувшого пруського прем'єра міністрів Отто Брауна. Виставлення соціялдемократами власного кандидата вважаєтся німецькими демократія ослабленням демократії та загрозою для республики.

Конференцію держав малої Антанти відложено на квітень.

Між Румунією та Італією ведуться переговори в справі визнання Бесарабії румунською провінцією з боку Італії. З того самого паризького джерела поширюються вістки про те, що вже то й Японія годиться признати Румунії всі права на Бесарабію, не звязуючи на свій договір зі СРСР.

В Сосновцу начнеться на днях розправа проти комуніста Вальденберга, що ведучи комуністичну агітацію, стояв у тісному звязку з радянським посольством у Варшаві. Такі інформації поширює польська преса та додає, що большевики, боячися компромітації, хотіли вимінити Вальденберга, а коли це не вдалося, то почали робити заходи, щоби розправа була таємною.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Вчорашнє (54) число „Діла" сконфісковано за один невеличкий уступ з передової статті п. н. „Рекомпензата", і за новинку про датки Українців-польських патріотів—на польську військову воздушну фльоту. Прокуратура не дозволяє оголошувати імен таких добродіїв і не дозволяє теж нагадувати їм деякі наші установи, що потребують грошевої допомоги, поза польською воздушною фльотою.

— **Друкарський чортик.** Просимо наших читачів справити у вчорашній статті „Рекомпензата" останнє слово. А саме, як читачі могли замітити, замісць перекрученого слова „рекомендацій" має бути „р е к о м п е н з а ц і й".

— **Чи ділять допомогу на весняні засіви?** „Курєр станіславовскі" подає, що станіславівський повіт отримав 170.000 зол. на допомогу найбіднійшим на весняні засіви. Задля справедливого поділу цієї суми станиславівський староста покликав комісію з таких „фаховців": графа Дзєдушицкого, дідича Цивіньского, дідича Бужиньского, державця Скурского, двох Поляків селян, Білоґловского і Кобзиньского і двох тамошніх українських селян Якова Трача і М. Остапюка. Чесна комісія так чесно „поділила" названу суму: гр. Дзєдушицкі дістав 3500 зол., дідич Цивіньскі 2400 зол., дідич Бужиньскі 1750, державець Скурскі 3000. Остапюк 2000, Трач 1600, Білоґловскі і Кобзиньскі по 500 зол. Дальше дістали: [illegible] Гальперн 1500 зол., Марґулєс [illegible] штайн 1250, Пепі Адлєр 1100, [illegible] Гарапіх 2600, Городиські 3000 і т. д. [illegible] вони великі багачі. Решту суми поділено так, що на цілі громади давала від 1000

до 80.0 зол., багато громад зовсім поминено, а за те 14.350 зол. роздано між поодинокі особи, які користувались персональною ласкою членів комісії. Найбідніші і найбільше потрібуючі допомоги—залишились на леді, або дістали жебрацьку лепту, яка до засіву їм певне не допоможе. Ось так вийшла Станиславівщина на державній допомозі!

— **Відгомін скринкової афери в Данціґу.** Перед трибуналом присяжних в Данціґу відбулася розправа проти двох молодих Німців, які в ночі з 6. на 7. січня ц. р. залили до польських поштових скринок чорнила та замазали надпис і польського орла. Одного з обвинувачених, секретаря данціґської почти Вільκого, засудили на кару 300 гульденів і покриття судових коштів, другого на 50 гульденів.

— **Літаючі трупи.** При дискусії над військовим буджетом у соймовій комісії виринула справа безперервних летунських катастроф, яких причиною буває погана й недбайлива будова літаків фабрики Плаге-Ляскевіч. Один з послів доказував, що головну вину за катастрофи, які вже коштували багато жертв, несе міністерство військових справ та неохайна військова інтендантура. Багато старшин на чільних посадах у військовій інтендантурі стоять під закидом зловживань, а чимало вже покарано за надужиття. На цю тему вже писалось. видно, що відносини не покращали, як що військова господарка все ще є актуальною темою розмов.

— **Культурна толерантність у Чехів та Поляків.** З кінцем лютого ц. р. відбулися у Празі великі загальні збори чехословацької студентської організації, на яких обмірковували державний проєкт розвязання німецької політехніки у Брні та евент. її злиття з чеською політехнікою у Празі. Більшість промовців, а між ними й ректор чеської високої технічної школи в Брні, висловилися рішуче проти згаданого проєкту, виходячи зі заложення свободи для чужонаціональної науки й освіти та необхідности оминати міжнаціональні конфлікти. Ректор чеської політехніки заявив, що плекання чеської культури не повинно йти коштом культури німецької. Зокрема збори прийняли постанову, що німецькі студентські обєднання можуть вступати до чеської студентської організації. — Так думають чеські професори і студенти, а чеський уряд сильно прислухується до того голосу. А в Польщі?! У Польщі рішаючий у таких справах голос має невідповідальний крикун Пьонтковскі і „організація народова“, за якою у хвості йде польська молодь і професура.

— **Незвичайне товариство.** „Курєр Варшавскі“ в числі з 24. січня ц. р. подає до відома своїх читачів отсю оповістку: „Polski Związek Psów Rasowych — Warszawa, Kopernika 30, przystąpił do zaprowadzenia księgi rodowej psów rasowych..., і т. д. З назви цього незвичайного товариства годі звіркувати, чи його членами є синьокровні собаки, чи їх власники.

— **Американські Українці для рідного краю.** Збірки жертв на потреби рідного краю останніми часами значно зросли. Живіший рух в цім напрямі помітний був підчас різдвяних свят. Особливою увагою американських Українців користуються „Рідна Школа“ і Тов. „Просвіта“. Одні ню-йорські організації, в діяльности яких помітну тепер ролю грає Л. Цегельський, зібрали для „Просвіти“ коло 800 долярів. Ці організації ведуть запомогову акцію для краю незалежно від філядельфійського „Обєднання“. „Обєднання“ вислало в січні ц. р. до краю 1.672 доляри, в тім на „Рідну Школу“ 700, на політичних вязнів 250, „Просвіті“ 130, інвалідам 100, на сироти 100, на памятник Франка 50, для Лемківщини 50, придніпрянським скитальцям в Каліші 50, студентам 50, письменникам (на еміграції) 50 і дрібніщі суми на инші ціли.

— **Про Черемшину і Тесленка.** На засіданню Історично-Літературного Товариства при Всеукр. Академії Наук. у Києві найвизначніший тепер побіч С. Єфремова історик української літератури на Рад. Україні, М. Зеров, виступив з рефератом про галицького письменника М. Черемшину (Ів. Семанюка), назвавши його „другою вершиною галицької прози“, поруч Стефаника і незалежно від нього. Академік С. Єфремів подав нові біографічні дані про Тесленка і зробив його літературну характеристику, як „першого незаможницького письменника“.

— **Інквізиція.** Мин. суб ти всів на ст. Підчаме до потягу залізничий робітник Осип Бодяковський. Будучи відхмеленим, заснув у вагоні, а кондуктор, що питав за білєтами, не міг добудитись його. Гадаючи, що це „заяць“, який ще вдає сонного, кондуктор викинув Бодяковського на ст. Босцовиці і віддав його в руки поліції. Бодяковський, що вже протверезів, вилеґітимувався особистою посвідкою та місячною картою їзди, але розярених поліцаїв це не вспокоїло. Вони скували його, тягли за волосся і били прикладом від карабіну так, що голова, плечі й груди Бодяковського представляли швидко одну велику рану. Потім привязали його ланцюхом до ліжка і залишили два дні без їди. В понеділок відставили „злочинця“ до Львова, до карного суду, а суддя казав негайно пустити його на волю. „Дзєннік люд.“ заповідає нідну інтерпеляцію у цій справі, але чесну, тому, до нічого не доведе: зацікаву методу інквізиції не усувається відривними інтерпеляціями.

— **Фінанси польських театрів у Львові.** Три львівські польські театри у Львові, які користуються постійними великими субсидіями з міської каси, дають щомісячно приблизний дефіцит 100.000 зол. Від вересня 1924 донині господарський дефіцит тих театрів дійшов суми 800.000 зол., але половину цієї суми вже покрило місто. Таким робом Львів видає около мілїона зол. річно на польські театри, а в нагороду збірає однодушний голос польської критики, що львівські польські театри нічого не варта і колиб не гостинні виступи заграничних „висот“, які вивозять зі Львова величезні суми, — театри світилиб пусткою... Хай же не нарікають наші патріоти на низький рівень нинішнього українського театру і хай не закидають „чеську господарку“ дирекції, яка не має від ряду літ ані зломаного сотика жадної субвенції.

ДО ГОДИННИКІВ ШОВКОВІ ТАСЕМКИ ЗАМШЕВІ ШКІРКИ

продає

Г. ҐУТТЕРМАН

Львів, Сикстуська 14. Тел. 1881.

1454 3—3

Бібліоґрафія.

ЖУРНАЛИ:

УЧИТЕЛЬ. Педагогічно-науковий збірник. Том І. Львів. Накладом учит. організації. 1925. Під ред. Мих. Таранька. Зміст: *М. Галущинський:* Самоосвіта учительства. *Д-р А. Чайківський:* Про завдання народнього учителя на селі. *Ст. Сірополко:* На шляху творення нової школи. *О. Цегельська:* Народня учителька від теперішньої доби. *І. Клишко:* Про значіння поетичних уступів, уміщених у підручниках народних шкіл і звязь сих уступів із прозаїчними та з наукою співу. *Д-р В. Залозецький:* Тарас Шевченко в світлі епохи. *Джон Девей:* Ціль науки історії в початковім навчанню. *Д. Коренець:* Історичні читанки. *М. Б.:* Природа — учителька людства. *Д. Коренець:* Практичне образування молоді. *Д-р Е. Грицак:* З історії українського шкільництва на Великій Україні. *В. Гнатюк:* Лука Гаматій і його спомини про М. Коцюбинського. *І. Филипчак:* Учительські курси українознавства на В. Україні в році 1918. *А. Андрохович:* Наукова програма до ведення курсів жіночого господарства. *М. Возняк:* Краса давньої української книги. *Д-р І. Свєнціцький:* Три історії української літератури. *М. Божиківський:* Пізнавче число з обсягу трійки. *М. Таранько:* Зі шкільного руху в Канаді. *В. Домбровський:* Фільольогічні факти чи фікції. Рецензії.

ЖИТТЯ, неперіодичний орган української соціял. молоді. Ч. 1 (4). Рік II. 1925. Видає „Вільна Громада“ в Празі. Зміст: Блиски серед ночі. *Микола С.:* Даваймо жить. *М. Миколаєвич:* Перша справа. *К. Пушкар:* До ідеольогії народництва. *Юра Шкрумеляк:* Воля говорить. *М. Степанович:* Обєднання українського соціялістичного народництва. *Есер:* Жертва ідейної безпринципности. На шляху до оздоровлення. *Редакція:* Товаришам в Америці. З життя молоді. Замітки. *Око:* Вже!! приїхали!!!

✝ Посмертні згадки.

Іван Романівський, б. хорунжий української армії, відібрав собі життя в ніч з 28 на 29 січня ц. р. не можучи знести еміґрантського поневіряння. Покійний належав до Адмазівського гарматного дівізіону армії УНР. і брав активну участь в кампанії проти большевиків. Хорий на сухоти, Покійний мусів прийняти роботу на одній хемічній фабриці коло Кракова, але швидко стратив і цю посаду. В життю української еміґрації у Кракові Покійний брав діяльну участь, як організатор аматорських гуртків і член громади. В. Й. П.

ОПОВІСТКИ.

Квартет Львівського Музичного Тов-а ім. М. Лисенка, під арт. проводом Ол. Шпананівної.

Середа 11. III. м. Тернопіль.
Четвер 12. III. Копичинці.
Пятниця 13. III. м. Заліщики.
Субота 14. III. м. Бучач. 1556 3—?

Український Наддніпрянський Хор Д. Котка.

У середу 11. III. м. Дрогобич.
У четвер 12. III. м. Дрогобич.
У суботу 14. III. м. Борислав.
У неділю 15. III. м. Борислав.
У понеділок 16. III. м. Дрогобич.
У вівторок 17. III. м. Стрий.
У середу 18. III. м. Стрий. 1567

Курс крою і шиття уладжений старанням Тов-а „Союз Українок“ у Львові зачинається невідкличнo 13. березня ц. р. і триватиме 3 місяці. Проситься всі зголошені учасниці явитися в пятницю 13. III. о год. 5. в канцелярії Тов-а „Просвіта“ де розпічнеться наука. — *Головний Виділ „Союзу Українок“ у Львові.* 1576 1—1

ЗУБИ на РАТИ

Зол. 25 завдаток — рата місяч. Зол. 25

ЗАВЕДЕННЯ ДЕНТ. ТЕХН.

ЙОСИФА РАППАПОРТА

площа Марійська ч. 7. над каварнею De la Paix.
ЦІНИ УМІРКОВАНІ.

1534 Роботи до 14 днів викінчується. 5—5

Дрібні оголошення.

DÜRKOPP-A машини до шиття поручає склад машин, Городецька 10 а.
1510 7—10

НОТАРІЯЛЬНИЙ КАНДИДАТ з довголітньою практикою пошукує місця у нотаря від 1. IV. ц. р. Зголошення: Адм. Лешій, Львів, Гродзіцких 2. 1526 2—3

АЛЬБОМ ПІСЕНЬ Лопатинського в супроводі фортепяна за 10 золотих висилає ТОРБАН, Львів, вул. Оссолінських 6.
1521 3—5

ДАХІВКУ глиняну і асбестову висилає інжинер Вінцковський, Львів, вул. Новий Світ 20. 1522 3—10

ХТО знав би, що сталося зі Степаном Білас абсольвентом фільософ. старшиною У. Г. А. (з Максимівки біля Тернополя), котрий в 1919 р. з У. Г. А. перейшов на Україну звідить ласкаво подати відомости до Адміністрації „Діла“ під Степан. Українські радянські і чехословацькі часописи просяться о передрук сего оголошення. 1558 2—3

ЯРОСЛАВА ВІДРАКІВНА має до відбору лист в Адміністрації або будь ласкава подати свою адресу. 1564 2—2

ПАННА-Наддніпрянка добре обзнайомлена з веденням господарства, пошукує відповідної посади або до дітей. Зголошення до Тов-а доп. Еміґр., Львів, Руська 3, III. пов. під „Господиня“. 1—2

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Лікарсько-дентист. заведення

д-ра Шимона Раппапорта і Якова Насса

ЛЬВІВ, вул. Сикстуська 17/II.

Пльомбування й виймання зубів без болю. Штучні зуби в кавчуку і золоті на американську систему. Пацієнтів з провінції полагоджується в найкоротшому часі. ПТ. урядовцям та студентам значна знижка. 1519 7—10

Інж. Ярослав СТЕФАНОВИЧ

авторизований цивільний інжинір будівництва і землемір

Львів, вул. Карпінського 15. (коло техніки)

виготовляє пляни і кошториси будівель і обіймає їх виконання, виконує поміри ґрунтів і парцеляції, уділяє технічні поради і заступає перед властями.
1754 1—3

8 зол.

коштує чвертка класової льотерії до I-ої кляси. Цілий льос 32 зол. Шанси гри великі. Кождий другий льос мусить виграти. Виграні разом виносять 6 мілїонів, гол. виграна 350.000. Тягнення I. кл. 8 і 9 квітня.

Банковий Дім ШІЦ і ХАЄС, Львів, пл. Марійська 7 (ріг Коперника).
1575 1—10

Загальні Збори

руханкового Товариства „Сокіл“ IV. відбудуться в неділю дня 15. березня ц. р. о год. 5. вечером в кімнатах при вул. Личаківській ч. 113.
1573 1—1

Загальні Збори

Видавничої Спілки „ДІЛО“, кооперативи з обмеженою порукою у Львові, відбудуться дня 28. березня 1925 р. о год. 5-ій пополудні в льокалі власнім Ринок ч. 10. II. пов. з отсим порядком нарад: 1) Відчитання протоколу з послідних Зборів, 2) Звіт Дирекції і Ради Надзірної за діловий рік 1923/24, 3) Затвердження білянсу за рік 1923/24 і білянсу отворення на день 1. липня 1924 та розділ чистого зиску, 4) Зміна статута § 14, 5) Внески і запити членів. — Звіт, річні замкнення і білянс виложені в льокалі кооперативи на два тижні перед речинцем Зборів. — На випадок неприсутности вимаганого статутом числа членів, відбудуться того самого дня, годину пізнійше, в тім самім льокали і з тим самим порядком нарад другі Заг. Збори, які будуть управнені важно рішати без огляду на число присутних членів. — Львів 3. березня 1925.

3—3 *Надзірна Рада.*

Вернувши з Відня, привіз я останні моделі до переробки і фарбування

ЖІНОЧИХ І МУЖЕСЬКИХ СОЛОМЯНИХ КАПЕЛЮХІВ

Спеціяліст в перероблюванню „Libere“

Кароль Вайс

ЛЬВІВ, вул. Домініканська 5.
1532 Позір на фірму і число 5. 2-1

Присилайте передплату!

Заява.

Заявляю прилюдно, що я ніяких подяк для М. Фрайліха до „Діла“ не подавав, тимбільше що бандажист Фрайліх вже чотири місяці тому помер. За надуживання мого імени виступлю против містифікаторів на судову дорогу.

У Львові 7. марта 1925.

о. Юліян Дзерович,
2—3 управитель учит. сем. у Львові

Повітовий Виділ в Долині. Ч. 606. Долина дня 2. III. 1925.

Конкурс.

На посаду окружного лікаря в Велдіжі з платою XII степеня державних урядників враз зі всіма додатками і ричалтом на поїздки.

До округу належить 14 громад з людністю 12.311.

Удокументовані подання належить вносити до Повітового Виділу в Долині з терміном до 10. квітня 1925.

Предсідник *о. Сойка.*
1553 3—3

КУРС КРОЮ

білля й суконь враз із моделюванням отвираємо у власних робітнях дня 16. березня 1925. Курс буде тривати 3 місяці у вечірних годинах. Вписуватися можна на білля й сукні разом, або лише на одно з них. При кінці курсу відбувається іспит і видаються курсисткам свідоцтва. Вписи приймає наша канцелярія від 8—1 і 3—6 год. пополудні.

Жіноча спілка промислова „ТРУД“, Львів, Ринок 39 (вл. дім)

Звичайні річні Загальні Збори

Читальні „Просвіти“ на Богданівці відбудуться дня 15. III. 1925 р. в неділю, о год. 3. по пол. Проситься о численну участь.

ЗА ВИДІЛ:
Микола Кулик, містоголова. 1572 1—1 *Д. Мелиньский,* секретар.

Звичайні Загальні Збори

Української Книгарні, кооперативи з обм. пор. в Чорткові відбудуться дня 29. березня 1925 року о год. 3. по пол. в кімнатах „Народного Дому“ в Чорткові зі слідуючим порядком нарад:

1) Відчитання протоколу з послідних Зборів, 2) Звіт Управи з рахунків за діловий рік 1924., 3) Затвердження білянсу і розділ чистого зиску, 4) Вибір 3-х членів Надзірної Ради в місце уступивших, 5) Внесення і запити.

В разі неприсутности вимаганого статутом числа членів, відбудуться того самого дня годину пізнійше в тім самім льокалі і з тим самим порядком нарад другі Загальні Збори, які будуть управнені важно рішати без огляду на число присутних членів.

1571 1—1 *Надзірна Рада.*

Ширіть наш часопис!

За редакцію відповідає О. Костин. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“. Львів, Ринок ч. 10.